

Példák

2009 május 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [1](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Két galamb beszélget a vásárcsarnok k?párkányzatán. Azt mondja lelkenedezve a fiatalabbik: - Nézem ezeket az embereket, és nem gy?zöm irigyelni ?ket! Ott, az a nagydarab hím, a zöld dzsekiben, te, ez befordult a Múzeumnál, és már mindjárt a hídon van. Micsoda combok, micsoda vádlik! Aztán a n?stények! Lefogadom, akármelyik képes egyvégtében megtenni ugyanezt a távolságot. Istenem, ha nekem ilyen er?s lábaim lehetnének!

- Hagyd abba a fölösleges burukkolást, lejárt a pihen?nk. – Torkollja le a másik, a sokat látott öreg galamb, és már röptében folytatja: – ?k meg jobban szeretnének repülni itt fent, de nem tudnak. Olyan lábaid lennének, te sem tudnál a súlyuk miatt. Tanuld meg: embereknek a föld, madaraknak az ég, mert mindenkinek ott a hazája, ahová az anyja tojta.

Találós kérdés: melyik galamb a fasiszta?

Ismét elkezdd?dött. Vagyis folytatódik, ismét a mi adónkból. Új példázat: képzeld el, hogy a laktanya étkezdejében letelepszene az újoncok, és nekilátnának olyan-amilyen ebédjüknek, amikor felharsan az üti (ügyeletes tiszt):

- Figyelem! Kanál jobb kézbe, majd a második fogásnál kés a jobb kézben, villa a balba!

A legények összenéznek, alig tudják visszafojtani a röhögést. Minek néz ez bennünket? De nem történik semmi egyéb furcsaság, így napirendre térnek, jóllaknak, eltelik a nehéz nap, ám a másnapi ebédnél megismétl?dik a felszólítás, azzal a különbséggel, hogy az egyik fiúhoz odamegy a tiszt:

- Maga a fülén ül, vitéz uram?

Mire az újonc, zavartan:

- Jelentem, én balkezes vagyok!

- Értem. Deviáns. Nagyon helyes. – Mondja a tiszt maga elé, majd harsányan folytatja:

- Akkor csak magának: kanál bal kézbe, majd ugyanúgy: kés a bal, villa a jobb! Végrehajtani!

Kés?bb, ahogy felbátorodnak, érdekl?dni kezdenek a fels?bbségnél, és a korrekciós tiszt közli, hogy nem ? találta ki ezt a szabványszöveget, fels?bb parancsra ennek minden étkezésnél el kell hangzania. Esetleg annyit tehet, hogy a feladat végrehajtását átengedi a sorállomáynak, ám a jelentkez?k nem tolonganak, így marad a rend: a legénység minden délben meghallgatja az ütit?l az ev?eszközök helyes használatának fortélyát. Mármost mi lesz ebb?l? Az els? hónap után némelyek elt?n?dve nézegetik kezeiket. A második hónap végére többen összekeverik a helyes fogás módját. Mire leszerelnek, hála a naponta ismétl?d?, tökéletesen fölösleges, vagyis arcátlanul sért? leckének, alig van katona, aki képes lenne jobb és bal kezét megkülönböztetni. Tökéletesen összezavarodtak. Visszafejl?dtek kétéves korukba, mert talán egy hasonló képesség? miniszter, önmagából kiindulva, úgy vélte a tömegesen nem létez? problémát megoldani, ahogyan láttuk.

Lehetséges a népbutításnak ez a mértéke, illetve módja? Hogyne, barátaim, már naponta találkozhatunk vele, ugyan a laktanyában nem tudom mi a helyzet, de az biztosan nem elég hatékony, hiszen kimaradnának a lányok-asszonyok, rés támadna a politcailag korrekt er?s bástyán! Attól pedig tervez?m óvjon! Annál már jobb, ha tévé-rádió-mosógép ontja naponta az igét: szabadság! egyenl?ség! tolerancia! menekültek befogadása!

Ha holnap ismét arcodba fröcsögik a Te állítólagos türelmetlenségedet, más szóval: butaságot, tudd: sehol a világon ilyenféle propagandának helye nincs. Ha van, az annyi, mint az SZDSZ-é: valami két-három százalék a közgondolkodásban. Ahol pedig mégis, ennél több, hát azt az országot nézd meg tíz-húsz év múlva. Épp most olvastam, hogy Romániában a ren-d?rség szabályos csatákat vív a cigány kolóniákon. Hollandiában, egyel?re még egyedi eseként, simán meggyilkolták azt, aki csak szót emelt hazájáért. Kell ez nekünk? Egy frászt, csak annyira, mint üveges tótnak (bocsánat: szlováknak) a hanyattesés. De lépünk túl a nyavalygáson, tudod-e, honnan ez a már elfelejtett szólás?

Magyarországon, már amíg létezett való földrajzi mivoltában, sajátos munkamegosztás élt az egyes tájak és nemzetiségek között. Az említett tótok, mivel földjük meglehet?s mostohán látta el ?ket, kit?n? kézügyességüket vándoriparosokként használták. A két leginkább ismert foglalkozásuk volt a drótozás (törött cserépedények szilánkokból újbóli összeállítás, és rögzítése úgy, hogy még évtizedekig használhatóak maradtak) és az üvegezés. Persze, tevékenységük megértéséhez tudni kell, hogy abban a paraszti közegben, amelyben m?ködtek, pénz nem igen forgott, az általuk kezelt iparcikkek már csak a természeti gazdálkodás okán is, értékesek voltak, tehát az efféle munkának, a drótos-üveges tótnak meg volt a maga komoly becsülete. Vasedényt alig használták, üveget pedig csak olyan méretben, amelyet egy háti kereten el lehetett szállítani. Amikor a faluban felhangzott a kiáltás: - Drótozni! fótozni!... - közel sem hangzott oly humorosan, mint esetleg itt, mert inkább várták a tótot, mint ma a mirelit-áruoló osztrákot. Tehát tudálékosan mondv, valós szükségletet elégítettek ki, mi mást is tehettek volna? Elindultak tavasz elején, bejárták a Kárpát-medencét, és valamikor ?sszel tértek haza, ebb?l úgy-ahogy el is tartották családjukat. Munkájukat a portán kívül végezték, mert a házba sohasem mentek be, leültek az árokartra, maguk köré gy?jtve azokat, akiket vándorútjukon nélkülözniük kellett, sajátjuk híján munkaadói mindenkori gyermekeit, s ennek a gyerek-seregnek egyik tagjától tudom mindezt... S jut eszembe a kihalt, már végképp „fasiszta” közmondás: „adj a tótnak szállást, kítúr a házadból!” Akkor hogy is van ez? Jobb id?kben az a tót nem is kért szállást?

Pogány István

Szerz? a *Flag Polgári M?hely tagja*

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell!”

Ajánló